

جميلة (النبى) عزما زامادى صلى الله عليه وآله وسلم

Hadith al-Filya

Om Profeten Muhammads ﷺ förnäma egenskaper
Ur "Al-Shamail" av Imam Abu 'Isa Muhammad ibn 'Isa al-Tirmidhi
Svensk översättning: Kultursällskapet Damas

1- Sufyan ibn Waki` berättade för oss, och sade: Jumay` ibn `Umar ibn `Abd al-Rahman al-`Ijliyy dikterade för oss ur sin bok och sade: En man från Banu Tamim, barnbarn till Khadijas make Abu Hala, med tillnamnet Abu `AbdAllah, berättade från en av Abu Halas söner, från al-Hasan ibn `Ali (må Allah vara nöjd med dem båda): Jag vände mig till min morbror Hind ibn Abi Hala, som utförligt brukade beskriva Allah's Sändebuds förnäma egenskaper – eftersom jag hade en stark önskan att han skulle beskriva dem för mig, så att jag kunde tillägna mig dem. Han sade då:

Allah's Sändebud var sublim och storslagen. Hans ansikte skimrade med månens pärlglans en fullmånenatt. Han var längre än medellängd, men inte överdrivet lång. Han hade ett stort och ståtligt huvud med vågigt hår. När hans mjuka lockar delade sig i en bena, lät han det dela sig – annars lät han det falla fritt. När han lät håret växa nådde nedanför öronsnibbarna. Han hade rosenfärgad hy, och stora bågformade ögonbryn, utdragna mot tinningarna, fylliga men inte sammanväxta. Mellan dem fanns en åder som vreden fick att svälla. Övre delen av näsryggen var böjd, och det utgick ett ljus från den som fick den att se upphöjd ut, så att den som inte betraktade honom noga kunde tro att han var högnäst. Han hade tjockt skägg, svarta pupiller som framträdde skarpt mot ögonvitan, mjuka, släta kinder, och en vid mun med ett litet avstånd mellan tänderna. Han hade en smal hårstrimma på bröstet. Hans hals var som nacken på en staty gjord av renaste silver. Hans kropp var välproportionerad, hans kroppsbyggnad full och fast. Mage och bröst var släta. Han var bredbröstad och bredaxlad, och hade stora, fasta knogar. Hans blottade överkropp var som höljd i ljus. Mellan strupen och navlen löpte en smal linje av hår – i övrigt var hans bröst och mage fria från hår. Han hade långa underarmar, stora handflator och breda hand- och fotleder. Hans tår och fingrar var långa och graciösa – eller kanske han sade: upphöjda – och hans hålfot välvd. Hans fötter var mjuka och smidiga, så att

vatten lätt rann över dem. När han gick, rörde han sig på ett samlat, smidigt och kraftfullt sätt. Han gick framåtböjd, med lätta och snabba steg, som om han gick nedför en backe. När han vände sig, vände han sig med hela kroppen. Hans blick var sänkt – han tittade oftare mot marken än mot himlen, och hans blick var mestadels bara ett ögonkast. Han lät sina följeslagare gå framför sig, och han var alltid den som först hälsade dem han mötte.

2- Jag (al-Hasan) sade (till min morbror): Beskriv för mig hur Allah's Sändebud ﷺ talade! Han sade då:

Allah's Sändebud hade ett ständigt drag av sorg, han var alltid eftertänksam, och gav sig aldrig ro. Han kunde vara tyst långa stunder, han talade bara när det var nödvändigt. Hans uttal var tydligt från början till slut, och hans uttalanden korta och kärnfulla. Det han sade var koncist, utan överflödiga ord och utan att något saknades. Han var inte avvisande eller nedlåtande. Han brukade värdesätta Allah's gåvor, även de minsta, och klagade inte på något. Han klagade aldrig på maten och berömde den inte heller. Denna värld med allt som tillhör den framkallade inte hans vrede, men om rättvisans gränser överskreds kunde ingenting hejda den förrän det ställts tillrätta. Han blev aldrig arg i egen sak, och krävde aldrig upprättelse för egen del. När han pekade, pekade med hela handen. När han förundrades över något vände han handflatan uppåt, och när han sade något underströk han det med en gest där han slog med höger handflata på vänster tummes insida. När han blev arg vände han sig bort sitt ansikte, och när han blev glad slog han ned sin blick. Hans skratt var mestadels ett leende, som visade en rad pärlskimrande tänder, som hagelkorn.

3- Al-Hasan (ibn `Ali – må Allah vara nöjd med dem båda) sade::

Jag förteg denna (berättelse) för al-Husayn under en tid, sedan berättade jag den för honom och fann att han förekommit mig. Han hade frågat (Hind ibn Abi Hala) samma saker som jag frågat om. Han hade även frågat vår far (`Ali ibn Abi Talib) om hur (det brukade vara när Profeten ﷺ) gick ut, när han kom tillbaka och när han höll möten – och han utelämnade inget (av det jag hört).

Al-Husayn sade: Jag frågade min far om hur Profeten ﷺ brukade (vara när han) kom hem, och han sade:

När han ﷺ begav sig till sitt hem, brukade han dela upp sin hemmavaro i tre delar: en del till Allah, upphöjd och majestätisk är Han, en del till sin familj, och en del till sig själv. Sedan delade han upp sin egen del mellan sig själv och folket, och (genom att) han ägnade sig dem som stod honom närmast, kom det (genom dem deras förmedling även) vanligt folk tillgodo. Han undanhöll dem ingenting. Det var hans vana att, i den del som tillkom hans samfund, ge företräde åt de främsta (dvs. han gav dem tid i proportion till deras företräden) i religionen. Bland dem fanns de som hade ett ärende, och de som hade två ärenden, och de som hade många ärenden. Han gav dem (alla) uppmärksamhet, och vägledde dem till deras och hela samfundets väl, förhörde sig om deras (situation), och talade till dem om sådant som var viktigt för dem.

Han brukade säga:

"Må den av er som är närvarande framföra (budskapet) till dem är frånvarande."

och:

"Framför deras ärende till mig som inte (själv) kan framföra det! Ty Allah kommer förvisso att ge säkert fotfäste på Domedagen åt den som (går) till makthavaren (för att framföra ett ärende från någon som inte (själv) kan framföra det."

Endast sådant som var av gagn yttrades inför honom, och han tillät ingen (att tala om) något ovidkommande. De kom till honom fyllda av behov och längtan, och han lät dem inte gå utan att de fått smaka något (av hans gästfrihet och kunskap) – de återvände som ledfyrrar för det goda.

(Al-Husayn) sade: Sedan frågade jag (vår far) om hur Profeten ﷺ brukade (vara när han) kom var ute, och han sade:

Profeten ﷺ vaktade sin tunga, (och talade) endast om sådant som angick honom. Han var vänskaplig och tillmötesgående, inte vräng och avvisande. Han visade högaktning för den som folk högaktade, och insatte honom som ledare över dem. Han var vaksam och aktade sig för (sådant som kunde så split bland) folk, men utan att (vara misstänksam, och utan att) undandra någon sin godmodighet och sitt fina sätt. Han brukade fråga efter dem som var frånvarande (från hans krets), och han frågade folk om hur det stod till med dem. Han visade uppskattning för det goda och uppmuntrade det, och uttryckte avsky för det avskyvärda och varnade för det. Han var i alla avseenden balanserad och gick aldrig till ytterligheter. Han visade aldrig försumlighet, mån om de inte skulle försumma (sina religiösa plikter) eller avvika (från den rätta vägen). Han var beredd inför varje situation. Han lät aldrig sanningen komma till korta, och satte sig aldrig över det som var rätt. De bästa bland folk stod honom närmast. De främsta i hans ögon var de som bäst visade råd och välvilja (*nasiha*), och högst i rang inför honom stod den som bäst gav hjälp och stöd.

(Al-Husayn) sade: Sedan frågade jag (vår far) om (Profetens ﷺ) sammankomster. Han sade:

Närhelst Allah's Sändebud ﷺ reste eller satte sig nämnde han (Allah's namn). Kom han in sist, satte han sig sist i församlingen, och anvisade (andra) att göra likadant. Åt var och en i sällskapet gav han dennes rättmätiga del (av uppmärksamhet och omtanke), så att varje person som satt i hans närvaro trodde att han var den som åtnjöt högst aktning inför honom. Om någon kom för att sitta i hans sällskap eller diskutera något problem, lyssnade han tålmodigt, tills (besökaren) själv reste sig för att gå. Ingen som bad honom om något lät han gå därifrån utan att tillgodose hans behov, eller säga några ord som gav lättnad. Hans goda natur och fina sätt gav utrymme åt alla (sorters människor) - han var som en far för dem, och alla hade de lika rätt inför honom. Hans sammankomster präglades av kunskap, saktmod och sedesamhet (*haya*), diskretion och tolerans (*sabr*). Man höjde inte rösten, kränkte aldrig någons privatliv, gjorde inte sak av någons felsteg. De som samlades där var jämlikar, som endast sökte överträffa varandra i gudsfruktan (*taqwa*). De var ödmjuka inför varandra, visade respekt mot de äldre och barmhärtighet mot de yngre. De gav företräde åt den som hade störst behov, och tog väl hand om gäster.

4- Al-Husayn sade: Jag frågade min far om hur Allah's Sändebud ﷺ brukade vara tillsammans med som satt i hans sällskap. Han svarade:

Allah's Sändebud ﷺ visade alltid ett glatt ansikte. Han var lätt till sitt sätt, givmild och tillmötesgående. Han var aldrig oartig eller grov eller högljudd eller oanständig, han sökte inte fel hos andra och han var alltid generös. Han låtades inte om (när folk uppträdde) olämpligt. Ingen hoppfull sökare gick tomhänt ifrån honom, och ingen blev besviken (på vad han gav). Han höll sig borta från tre saker: dispyter, onödigt tal och saker som inte angick honom. Han lät folk vara gällande tre saker: Han talade aldrig illa om någon, blottade inte andras fel, och sökte inte efter dolda brister hos dem. Han talade bara om sådant som han hoppades få belöning för (från Allah). När han talade sänkte de som satt i hans närvaro sina huvuden (och satt så stilla) som om de hade fåglar på sina huvuden, och först då han slutade tala, talade de. De trängde inte otåligt till att tala i hans närvaro, utan när någon talade lyssnade de (andra) tills den förste talat färdigt, och (fortsatte sedan att) tala om det som den förste börjat med. Han brukade skrattade åt sådant som folk skattar åt, och förundra sig över sådant folk förundrar sig över. Han hade tålmod med främlingars grova tilltal och oartiga sätt att fråga, till den grad att hans ständiga följeslagare brukade föra fram främligar (så att de kunde lyssna på svaren till deras frågor), Han brukade säga: Om ni ser någon som behöver något och ber om det, hjälp honom då. Han tog inte emot beröm, utom från den som ville visa (honom) sin tacksamhet, och han avbröt aldrig någon som talade, om han inte gick över gränsen – då avbröt han och sade åt honom (att sluta), eller reste sig (och gick).